

den Ende af Jylland, at udstede Statsobligationer til 4 pCt. Rente mod 1ste Prioritet i Banen med alt dens Tilbehør til et Beløb af indtil $\frac{1}{3}$ af Værdien. Dertil formoder jeg, at det ærede Medlem vil indfrænke sin Forespørgsel, og, naar det er saa, saa indseer jeg ikke, at der for Regjeringen kan være Noget til Ginzder for at give et ligefremt Svar. Jeg troer, at Regjeringen, uden at behøve at frygte for, at den skulde gjøre noget Urigtigt mod Statskassen, kan gaae ind paa at sætte $\frac{1}{3}$ af den virkelige Værdi i en saadan Bane og overlade til Manden, som indfatter de 2 andre Kredite af Capitalen, at lægge Banen, hvor han vil. Det er derfor ikke værd at komme ind i denne store og i Grunden underlige Debat, om Høiberyggen, Østfyken eller Vestfyken er det bedste Sted at lægge Jernbanen paa. Lad den Mand udfinde det, som vil sætte flere Penge i Banen end vi; naar vi kun behøve at sætte $\frac{1}{3}$ i en saadan Bane, troer jeg, at det vil være en velanvendt Capital. Jeg regner dog ogsaa noget paa, at den Vedkommande, foruden at have tilbudt at give nogen Sikkerhed for Contractens Opfyldelse (100,000 Pd. Srtl.), har tilbudt at indfri Obligationerne efter et vist Tidrum afdragsvits. Jeg troer, at, da vi ellers have været utidigt hidstige paa at faae fremmede Penge ind i Landet, f. Ex. i Skikkelse af udenlandske Laan, at det er endnu fordeelagtigere at faae Penge ind til en jydsk Jernbanes Anlæg. Dersom vi nu ogsaa virkelig ved at indgaae paa et saadant Forslag — forsaavidt det endnu staaer ved Magt, hvilket er mig aldeles ubekjendt, jeg vil næsten sige, at det var forunderligt, om vi skulde være saa heldige, at det endnu stod ved Magt, — men, dersom vi nu ogsaa siger jeg, ved at indgaae paa en saadan Contract, skulde finde, at Jernbanen ikke affastede den formodede Rente, saa er det virkelig ikke saa farlig en Sag, om vi derved udsætte os for et aarligt Rentetab; thi det vil rimeligvits i Tidens Løb rigeligt erstattes. Vi have jo ellers Raad til at anvende mange Penge paa Ting, som idetmindste Maaenge af os ansee for at være Daarskaber, saa at det forekommer mig, at vi ogsaa godt kunne indlade os paa et Foretagende som dette. Jeg kunde, dersom

vi endnu havde Finantsloven til Behandling, let overbevise Thinget om, at, naar vi kun vilde indfrænke nogle af disse „Daarskaber“, da kunde vi derved samle en Sum, som vilde være tilstrækkelig til at dække denne Rente.

Jeg vil forøvrigt slet ikke tale om, at en saadan Jernbane jo ikke alene er til Gavn for Jylland, men ogsaa til Gavn for hele Landet, hvilket jeg haaber er indrømmet; men jeg paastaaer, at, naar man kun betragter Foretagendet som en ganske simpel Forretning, hvor der forlanges $\frac{1}{3}$ af Værdien sat paa 1ste Prioritet i en god Giendom, at vi da ikke bør være saa overdrevent ængstelige for at gaae ind paa et Forslag som det omhandlede. Jeg paastaaer endvidere, at Landets Interesse og almindelig Høflighed byder, at man svarer den Mand, som for 2 Aar siden gjorde Tilbudet.

Fsberning: Det forekommer mig, som om her er kommet et Par Momenter frem, som ere meget vigtige at holde fast; det ene er det, som blev nævnt af det ærede Medlem, jeg troer for Viborg Amts Afd. Valgkreds (Bruun), og som gik ud paa, at de jydsk Stænder for 9 Aar siden have henledet Regjeringens Opmærksomhed paa Unskeligheden af en Jernbane, det gik, som han kaldte det, paa Høiberyggen, det vil sige paa den vestlige Side af Jyllands ene Krediepart, som deelte Jylland paalangs saaledes, at lidt Mere end den ene Krediepart laa østligt og derimod de to Kredieparter vestligt. Det andet Moment, som er kommet frem, er, at den Mand, som har tilbudt sig at anlægge Jernbanen som Entrepreneur, har anvendt ikke ubetydelige Midler paa at ivellere og undersøge denne Linie (A. Sage: 20,000 Rbd.). Man nævner 20,000 Rbd. Dette synes mig ogsaa er et Beviis, som taler for, at saavel Folk, der betragte Sagen med Hensyn til Jyllands Vel, som Personer, der ere vante til at see Jernbanesager fra Jernbanernes eget Standpunkt, kaste deres Bine paa denne Linie som den, der bør gives Fortrinnet, og dette, synes mig, maa være et meget væsentligt Moment i vort Omdømme af denne Sag. Naar man her synes at give sig tilfreds med og knytter Forhaabning til de Udtalelser, vi hørte fra den